

Кіяниця В.М.,
викладач кафедри кримінального процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПРОКУРАТУРИ В УКРАЇНІ

Варто почати з того, що важливим аспектом в антикорупційній політиці України було створення Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (далі — САП). Але поряд з цим її діяльність та організація мають низку проблем, які притаманні етапу становлення, що потребують відповідної теоретичної уваги й обумовлюють актуальність обраної теми.

Вартим уваги є організація діяльності нещодавно створеної САП. Так, законодавець передбачив низку гарантій його «внутрішньої незалежності» у рамках цілісної системи прокуратури. До них відносяться:

а) організаційна побудова САП, що визначається як незалежний та відокремлений підрозділ Генеральної прокуратури України (відповідно до частини 5 статті 8 Закону України «Про прокуратуру» (далі по тексту – Закон));

б) особливості кадрового забезпечення і служби прокурорів у САП. Так, щодо прокурорів САП, відповідно до Закону, встановлюються самостійні вимоги (частина 5 статті 27 Закону), особливий конкурсний і відкритий порядок призначення (частина 1 статті 8 Закону), умови матеріального забезпечення (ч. 6 ст. 8), заборона переведення її керівників (частина 6 статті 8 Закону) тощо, які відрізняються від відповідних положень щодо інших прокурорів ГПУ;

в) спеціальні правила внутрішньовідомчого підпорядкування прокурорів САП. Тут ми бачимо, що абзацом 2 частини 5 статті 8 Закону встановлено особливості визначення прокурорів вищого рівня для прокурорів САП, а також обмежує компетенцію Генерального прокурора України по управлінню САП: при виконанні прокурорами САП їх службових повноважень, вони діють повною мірою незалежно від керівного апарату Генеральної прокуратури.

Розглянемо особливості компетенції САП більш детально. Так, на неї покладається організація та процесуальний супровід досудового слідства.

Також на САП покладається обов'язок по вирішенню згідно чинного законодавства інших процесуальних питань та проблем, які виникають в процесі кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями НАБУ відповідно до підслідності останнього [1, с.262].

Цілком очікуваним завершенням провадження прокурорами САП процесуального керівництва досудового слідства, яке проводять детективи НАБУ, являється підтримання публічного обвинувачення у відповідних провадженнях. Таким чином, лише прокурори цієї прокуратури можуть підтримувати публічне обвинувачення у кримінальних провадженнях, розслідуваних НАБУ. Іншою особливістю цієї діяльності є те, що в перспективі вона має здійснюватися у ВАС [2, с.40].

Таким чином, можемо зазначити, прокурори САП виступають з'єднуючою ланкою між іншими спеціально уповноваженими у сфері протидії корупції суб'єктами - НАБУ і ВАС.

Основними напрямками дій САП також вважається представлення будь-яких державних інтересів країни в судовому процесу, але лише у випадках, які передбачені чинним законодавством та пов'язані з корупційними або тотожними кримінальними правопорушеннями [3, с.9].

Якщо порівнювати з загально визначеними підставами процесуального представництва, які визначені статтею 23 Закону, то межами даної функції САП визначає зв'язок підстав представництва із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями, визначення яких міститься у Законі України «Про запобігання корупції», а конкретний перелік - у примітці до ст. 45 КК України (щодо корупційних злочинів) та у главі 13-А Кодексу України про адміністративні правопорушення (щодо адміністративних правопорушень).

У висновках варто сказати, що САП є важливим суб'єктом у механізмі реалізації державної антикорупційної політики в частині розслідування корупційних кримінальних правопорушень. Вона і покликана виконувати функції прокуратури відносно НАБУ як органу досудового розслідування й оперативно-розшукової діяльності та сприяти ВАС у розгляді й вирішенні справ про корупційні правопорушення.

Список використаних джерел:

1. Проневич О. С. Інститут спеціалізованої антикорупційної прокуратури в європейській державноправовій традиції. *Форум права*. 2015. № 1. С. 261-268.
2. Драган В., Загинець З. Роль прокуратури у протидії корупції: досвід Німеччини. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2015. № 2. С. 49-55.
3. Руденко М. В. Спеціалізована антикорупційна прокуратура: становлення, розвиток, організація та функціонування. *Вісник прокуратури*. 2016. № 1. С. 5-13.

Копилов Е.В.,
викладач кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВИКОРИСТАННЯ ДОКАЗІВ ОТРИМАНИХ В РЕЗУЛЬТАТІ ПРОВДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Кримінальний процесуальний кодекс України (далі - КПК України) в межах діючого законодавства містить принципово нові положення. Так, в теорії кримінального процесу наголошується, що введення до системи досудового розслідування інституту негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НС(Р)Д) є надзвичайно прогресивним кроком законодавця, спрямованим на її удосконалення. Питання щодо порядку проведення НС(Р)Д та використання в процесі доказування їх результатів є наразі актуальними. Існує низка питань оцінки допустимості відомостей, отриманих під час проведення НС(Р)Д як доказів та можливості їх використання в подальшому у кримінальному провадженні.

Кримінально-процесуальні норми, які формують інститут НС(Р)Д, є різновидом слідчих (розшукових) дій. Вони не підлягають розголошенню крім випадків, передбачених КПК України, а також якщо неможливо отримати відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила в інший спосіб. НС(Р)Д, як складова оновленого законодавства України, є наслідком застосування новітніх практик, отриманих у ході